

TUSSEN CRAVAT EN SERVET

Alexia van Engelen

Elke twee maanden vragen wij iemand mee uit eten. De gast kiest een restaurant in Eindhoven of omgeving, FRITS staat er op de rekening te betalen. Alexia van Engelen, modeontwerpster en eigenaar van het label Sage&Ivy, hoeft voor een lunch in Caffee Allee alleen maar de trap af.

TEKST: HETTY VAN ROOIJ ILLUSTRATIE: JEFFREY WARLICH

Hoogzwanger is Alexia van Engelen, trots vertelt ze dat ze een dochter verwacht. Maar ze zwaait moeiteloos haar benen over de lange zitbank, op weg naar het lunchbuffet. Caffee Allee doet niet aan bediening. Wie lunchen wil, komt het zelf maar halen. Wie blijft zitten, wordt niet lastig gevallen. Welkom op Strijp S.

Op de toiletten herinneren groot opgeblazen zwartwitfoto's aan de tijd dat hier de apparatenfabriek van Philips was, waar arbeiders in stofjassen hun brood verdienden. Caffee Allee is er voor de Strijp S-er van nu. En die wil het simpel en eigentijds: een saladebuffet, een broodbuffet, glaasje melk erbij, taartje toe eventueel, allemaal voor een vriendenprijsje. Geen achtergrondmuziek, wel een serene boeddha, en heel veel jonge mensen aan de mooie lange tafels. De sfeer doet voornamelijk denken aan een bedrijfsrestaurant.

„Bruine boterham?” vraagt ze, en snijdt een paar dikke sneden af. Ze komt hier vaak, Sage&Ivy huist een paar etages hoger, Caffee Allee is ook háár bedrijfsrestaurant. „Het is hier leuk, ze hebben altijd verse en biologische dingetjes. Geen grote kaart, gewoon lekker. En naast de deur.”

Anderhalf jaar geleden kwam Alexia van Engelen met haar toen nog piepjonge bedrijf op Strijp S terecht, en dat was een voltreffer. „Ik wilde eigenlijk graag in de buurt van de Kleine Berg, maar dat bleek niet te betalen. Toen heb ik de woningstichting Trudo gebeld, met het idee dat ik het hier voor het uitkiezen zou hebben. Ben je mal, was allemaal al vol. Ik kon met moeite nog net de ruimte huren waar we nu zitten.”

‘We’ is het kleine team van Sage&Ivy, haar eigen modelabel dat ze twee en een half jaar geleden uit de grond stampte. Inmiddels heeft ze vijf collecties ontworpen en is ze bezig met de zomercollectie 2013. „Dat wordt allemaal kleur, óveral!” Ze draagt een mooie kanten bloes; uiteraard Sage&Ivy. „Ik draag eigenlijk niets anders, al is dat nu met mijn zwangere buik wel eens lastig.”

Ze praat zacht en rustig, met een meisjesachtig timbre, en lacht regelmatig een rij prachtige tanden bloot. Ze is ontspannen en vriendelijk en gebruikt woorden als ‘uitdaging’, spannend, ‘super’ en ‘superleuk’. Onwillekeurig komt de gedachte op dat ‘Sage&Ivy’ op haarzelf zou kunnen slaan. Zelf vindt ze die zelfbedachte naam van toepassing op alle vrouwen. „Sage is het Engelse woord voor salie, maar het betekent ook wijsheid. Dat is zacht, vrouwelijk, girly. Met dat woord zat ik al heel

lang in mijn hoofd. Maar een vrouw is niet alleen lief en vrouwelijk. Ivy, klimop, dat is groen, natuur, sterk, stevig, krachtig, omhoog. En kattig als het moet”.

Hoe ben je als baas?

„We hebben een klein team, vijf mensen inclusief een stagiaire die liefst ambitieus en multi-inzetbaar moet zijn. Het is dus belangrijk dat we goed communiceren, want iedereen neemt de telefoon op en iedereen moet alles doen. Als ik er niet ben, moet het allemaal gewoon doorlopen. Ik ben veeleisend als het aankomt op kwaliteit, en dat verwacht ik ook van anderen. Kleine slordige dingetjes, daar kan ik niet goed tegen. Als je slordig werk aflevert, of drie weken wacht voordat je een mail beantwoordt... als je zo werkt, krijg je het op dezelfde manier terug.

Op zo'n moment ben ik echt de baas en dan leg ik de lat hoog, maar ik maak ook wel duidelijk waarom. Sage&Ivy moet concurreren met merken die al dertig jaar bestaan. Voor de buitenwereld maakt het niets uit dat wij er pas twee jaar zijn. Als ik me in het dure segment wil handhaven, dan moet ik toch.... nou ja... dan moet ik me ernaar gedragen. En iedereen bij ons moet zich goed realiseren dat wij met serieuze dingen bezig zijn. Het is geen spelletje.”

Ze groeide op in Waalre, kreeg van haar moeder de liefde voor de mode met de paplepel binnen, en zat als kind van vijf al te tekenen. Na de middelbare school stelde haar vader een voorwaarde: ze kon een modeopleiding gaan doen, maar eerst de stevige basis. „Toen heb ik internationale bedrijfskunde gestudeerd in Maastricht, in één ruk afgemaakt, meteen maar doorgezet als het dan toch moest. En daarna naar Milaan, fashion design aan het Instituto Marangoni. De schifting gebeurt daar tijdens de opleiding, ze stellen steeds hogere eisen. Na acht weken was het eerste examen, toen werd de klas geloofd in één klap gehalveerd. Ik kwam terug met een bachelor design op zak.”

Ze deed in een paar banen de nodige sales- en marketingervaring op en had daarna het gevoel ‘dat ik klaar was om voor mezelf te beginnen’. Getuige het succes van televisieprogramma's als Project Runway is ze niet de enige jonge ontwerper met zo'n gevoel. Waarom is het haar gelukt, en lukt het zoveel anderen niet?

„Een buitenstaander ziet van de modewereld alleen de glamour, niet de realiteit. Die denkt dat een modeontwerpster de hele dag een beetje zit te tekenen en stofjes aan het draperen is. Dat doe ik ook echt het

liefste, maar daar is maar zó weinig tijd voor. Het is heel hard werken, juist en vooral omdat zoveel mensen de droom hebben van een eigen kledinglijn. Dan moet je dus nóg harder werken om te slagen. Er komt veel bij kijken, het gaat niet alleen om creatief talent. Mijn opleiding in Maastricht komt goed van pas”.

Hoe begin je een eigen kledinglijn?

Weer die lach. Tsja, hoe doe je dat? „Ik wist al heel lang... alle stappen die ik heb gezet waren op dat ene doel gericht. Ik heb er natuurlijk heel veel over gepraat, met mijn ouders en met mijn vriend die nu mijn man is. En dan komt het moment: nú ga ik het doen. Of ik doe het niet, maar dan heb ik het er ook nooit meer over.”

Ze begon op haar achtentwintigste, bijna letterlijk vanuit de achterkamer. Ze ontwierp haar wintercollectie 2010, reisde naar de stoffenbeurs in Parijs en liet de collectie, in de modellenmaat 36, in elkaar zetten door ‘de geweldige Frau Vera Keymel in Düsseldorf’, „Schrijf maar op, Frau K-e-y-m-el. Ze produceert nog steeds twee keer per jaar de monstercollectie voor de shows. Eigenlijk zijn dat gewoon prachtige couturestukken. Ik ben zó blij met haar”.

Die eerste collectie was meteen in de roos. Ze kon ze naar de beurs tijdens de Fashion Week in Berlijn, en de bal begon te rollen. Logo, website, medewerkers, interviews, fotografen, modebladen, inkopers – het hoorde er plotseling allemaal bij.

Een gretige hap van de dikke bruine boterham, ze verslikt zich bijna „Het was ineens allemaal echt en concreet, spannend hoor. En dan komen er ook van die hele gerichte vragen. Hoe gaat je volgende collectie eruit zien? Wanneer kun je leveren en in welke maten? Dan kan ik wel zeggen ‘ja dat kan ik, komt allemaal goed’, maar het moet wel gebeuren. Hetzelfde met de productielijn: al die kleding moet geproduceerd worden van maat 36 tot en met maat 42, dat gebeurt in verschillende landen. Het moet allemaal op tijd klaar zijn, en ik beloof om het op een bepaalde manier te leveren dus het moet zó en niet anders. Ik zit daar bovenop.”

Ze omschrijft de Sage&Ivy-vrouw als ‘vrolijk, kosmopolitisch, beetje glamoureuus, niet aan leeftijd gebonden. Niet meteen een beeld dat doet denken aan de doorsnee Nederlandse vrouw, nog even afgezien van het prijskaartje.

Ze kiest haar woorden opeens met zorg. „Ik vind het zo zónde dat veel Nederlandse vrouwen kennelijk denken ‘oh, ik heb het druk, ik moet nog een heleboel doen, dan hoeft het niet ook nog vrouwelijk’. Snap je? In Milaan zie je overal op straat dat het anders kan. De Nederlandse vrouw is een hele mooie vrouw, maar ze maakt zich er zo gemakkelijk van af. Prima hoor, al die nuchterheid, maar als je dat soms ziet... vorige week was ik op een feestje met gala als dresscode, dat kan dus eventueel ook cocktail zijn. Dan lopen veel vrouwen rond in een broek met een linnen jasje, en dan ook nog met zo’n héle grote handtas. En dan aan de arm van een man in een smoking, die zo te zien meer tijd aan zijn uiterlijk heeft besteed dan zij. Het heeft niets te maken met dure kleren, of met veel geld uitgeven. Je koopt voor een paar tientjes een geweldige jurk bij Zara of H&M. Het gaat om de moeite die je moet doen, of moet

CAFÉ ALLEE, TORENALLEE 22-02, EINDHOVEN

2 X SALADEBUFFET	€ 4,00
2 X BROODBUFFET	€ 7,00
2 X MELK	€ 2,00

TOTAAL	€ 13,00

willen doen. Als je jezelf nét iets mooier maakt dan je van nature bent, geeft dat een heel ander gevoel. En het is ook nog leuk voor de ander.”

Waarom doen Nederlandse vrouwen dan zo weinig moeite?

„Het zal wel met het calvinisme te maken hebben, maar soms denk ik: ze vinden zichzelf niet belangrijk genoeg, ze denken dat ze het niet waard zijn om op te vallen. Ze durven niet. Vroeger was het anders, de generatie van mijn oma was veel verzorgder en had veel meer stijl. En toen mijn ouders jong waren, ging je met kerstmis écht niet in een spijkerbroek aan tafel zitten.”

Er is ook nog een verschil tussen het zuiden en de Randstad, ziet ze. „In Amsterdam is het allemaal nóg gemakkelijker. Daar zie ik die hippe jonge moeders wachten op een schoolplein, allemaal in een legging of een skinny jeans met UGG's en iets erop. Geen heupen, geen taille, alleen maar benen. Dat is dus een combinatie die echt helemaal niemand flatteert, tenzij je een rietje bent. Zo zónde!”

Je wilt de wereld graag een beetje mooier maken.

„Hahaha, ja. Dat vind ik wel fijn, ja. Het glas is bij mij altijd halfvol, nooit halfleeg. Ik zie in mijn werk wel terug dat ik zelf ouder word, meer ervaring krijg. In de eerste collecties was het nog wat girly allemaal, nu heeft het meer body. Daar was ik aan toe, na al die luchtigheid. Inspiratie? Ik reageer op dingen die me raken. Een foto of een tentoonstelling of een boek dat in een bepaalde tijd speelt. De actrice Diane Kruger vind ik een voorbeeld van een goedgeklede vrouw. En mijn eigen moeder, die ziet er altijd fantastisch uit.”

In het gesprek valt regelmatig het woord ‘internationaal’. Sage&Ivy hangt niet alleen bij Artshock in Eindhoven en Cobra in Den Bosch, maar binnenkort ook in New York, in een conceptstore in Vancouver, in Rusland en Oekraïne. De contacten doet ze op tijdens de ‘superbelangrijke’ beurzen. „Ik denk wel Nederlands, maar niet per se. Een beetje diversiteit in de klantenkring is leuk en fijn, want ik hoor natuurlijk óók iedere avond over de crisis in Europa. Sage&Ivy is niet goedkoop, niet voor de klanten maar ook niet voor de winkels om in te kopen. Die hebben het moeilijk. Natuurlijk zijn er boetieks waar ik graag zou willen liggen. Maar dan bel ik voor een afspraak, om eens iets te laten zien, en dan hóór ik soms de paniek aan de andere kant van de lijn. Dan weet ik al hoe laat het is: doe geen moeite, laat maar zitten.”

Het lunchuur loopt af, Strijp S gaat weer aan het werk. Geroutineerd laadt ze haar dienblad vol vuile vaat, zwaait haar benen weer over de bank en marcheert richting counter. Geen franje in Caffè Allee; ook afruimen doe je hier zelf.

Hoe ziet de toekomst van Sage&Ivy er uit?

„Ik wil graag ieder seizoen groeien, maar toch zó klein blijven dat we het met een klein team af kunnen. Ik ontwerp alles zelf, en dat wil ik blijven doen. Ik kan prima samenwerken, maar niet als het op ontwerpen aankomt. Maar een modelabel heeft een bepaald volume nodig om te kunnen bestaan. En als dat niet in de thuismarkt gaat, dan ben ik heel blij als het buiten Europa kan.”